

CANSÓ DIVERTIDA

de la aventurada hora de dos casats, que virian desunits per causa de poch pá, y havent tornat ab amistat, los dos se manifestan los bens que han adquirit en lo temps de sa ausencia, com veurà lo curiós llegidor, en la

Tersera part den Silvestre y la Mónica.

DIÁLOGO.

Silvestre.

No ya milló vida,
que la del pagés,
ni mes mala vida
ques no tenir res;
nosaltres de est modo
aném sens dinés.

Resposta. Nom fa res ques diga
per tots los carres.

Mónica.

Silvestre repara,

la que per un ral,
fa mes mala cara
que un animal;
nosaltres encara
no habém perdut res, etc.

Silvestre.

Jo may antinch por,
que cap lladre am robia,
com tampoch temor
que res se mallogria;
menos cap senyor
me pledegia res, etc.